

1

Bij het horen van mijn naam werd ik wakker uit een slaap vol nachtmerries. Mijn hand schoot naar mijn wapen, maar toen herkende ik Sara's gezicht, dat boven me zweefde. Ik was doodmoe; daardoor zag ik haar afwisselend scherp en wazig. Mijn vinger, die al om de trekker lag, ontspande. Dit was geen vijand, maar gewoon Sara, de beheerder van het Verscholen Huis. Ze hield een kleine lamp vast die alleen haar gezicht verlichtte. Daardoor leek haar hoofd even los van haar lichaam door het duister te zweven. Die aanblik was even gruwelijk als de dromen, die al begonnen te vervagen nu ik wakker was.

Imin met het gezicht van Ahmed, die als een lam naar de slachtbank werd geleid.

Mijn nicht Shira, die openlijk haar minachting uitschreeuwde toen ze voor het hakblok op haar knieën gedwongen werd.

Ayet, die met ogen vol waanzin wachtte tot haar ziel uit haar wegsjelpde en ze dood was.

Ranaa, de kleine demdji die de zon in haar handen had dragen en was gedood door een verdwaalde kogel tijdens een gevecht waarin zij niet thuis hoorde.

Bahi, die onder mijn ogen was verbrand door toedoen van mijn broer.

Mijn moeder, die bungelde aan een touw in Stofoord omdat ze haar man had doodgeschoten, de man die nooit mijn vader was geweest.

Mensen die ik had zien sterven. Mensen die ik had laten sterven. De beschuldigende blikken op hun gezichten.

Maar Sara was echt. Sara leefde nog. En zij was niet de enige.

Toen de sultan het rebellenkamp in de stad in een hinderlaag had gelokt, waren er velen gevangengenomen. Er was er echter maar één geëxecuteerd: Imin, onze demdji-gedaanteverwisser. Hij was gestorven met het gezicht van Ahmed om de sultan en heel Izman te laten geloven dat de Rebellenprins dood was, terwijl Delila Ahmed door een illusie verborgen had gehouden.

Ahmed leefde dus nog, maar hij was samen met de anderen gevangengenomen. Shazad bijvoorbeeld, onze generaal, ook al wilde ze liever niet zo genoemd worden. We hadden haar nodig om de strijd tegen de sultan te leiden. En Rahim, nog een andere zoon van de sultan, die al wrok tegen onze verheven vorst koesterde sinds die de dood van zijn moeder had veroorzaakt. Hij speelde een cruciale rol bij het naar de bergen brengen van een compleet leger van mannen die nooit loyaal aan de sultan waren geweest, maar aan hem.

En nu was het mijn taak om hen te redden. Samen met een handjevol anderen die diezelfde nacht waren ontkomen. Dat handjevol bestond uit onze weerbarstige prins Jin, onze beroepsmatig dwarsliggende demdji met de gouden huid Hala, onze gedaante verwisselende tweeling Izz en Maz, en onze semi-betrouwbare buitenlandse dief Sam. Nou niet bepaald een leger, maar het was alles wat we nog hadden.

Ik was in slaap gevallen op een stoel in een hoek van het Verscholen Huis, ons laatste toevluchtsoord in Izman, waar het restant van de rebellenbeweging zich had teruggetrokken. In de vage gloed die door het raam viel, zag ik zorgelijke rimpels op Sara's gezicht. Haar haar zat in de war door een rusteloze nacht en een donkerrode kamerjas hing losjes over haar nacht-

kleding, alsof ze die snel even had aangeschoten.

Het moest vroeg in de morgen zijn, hoewel mijn lijf nog steeds loodzwaar aanvoelde, alsof ik maar een paar uur had geslapen. Maar goed, al sliep ik een jáár, dan zou deze vermoeidheid nóg niet uit mijn botten trekken. Die werd veroorzaakt door pijn en verdriet. De kloppende pijn in mijn zij door de inspanning die het gebruik van mijn gave had gevegd, was nog niet over, en heel even draaide alles voor mijn ogen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik schor, terwijl ik me uitrekte. Mijn lichaam schrijnde nog van de snijwonden die mijn tante me gisteren had toegebracht. Een noodzakelijk kwaad om het ijzer te verwijderen dat de sultan onder mijn huid had gestopt om het gebruik van mijn demdjigave te blokkeren. ‘Is het al ochtend?’

‘Nee, het is laat op de avond. Ik ben opgestaan omdat de kleine huilde.’

Mijn zicht keerde langzaam terug, en ik zag de slapende baby in haar gekromde linkerarm liggen. Het was kleine Fadi, de pasgeboren demdjizoon van mijn nicht Shira. Als er ook maar enige gerechtigheid bestond op de wereld zou hij nu bij zijn moeder zijn. Maar ook Shira had haar hoofd verloren op het hakblok. Ik herinnerde me haar beschuldigende blik in mijn nachtmerrie. Dat haar zoon zou opgroeien zonder familie... vanwege mij.

‘Toen ik wakker werd, was...’ Sara aarzelde. ‘Ik denk dat je beter zelf even kunt gaan kijken.’

Dat klonk niet goed. Ik drukte mijn handpalmen tegen mijn vermoeide ogen. Wat zou er in hemelsnaam nog meer misgegaan kunnen zijn in de afgelopen paar uur? Voor mijn geestes-oog zag ik Imins hoofd weer op dat podium rollen. Ik liet mijn handen zakken; ik kon beter de realiteit onder ogen zien dan nachtmerries.

‘Oké,’ zei ik, terwijl ik langzaam overeind kwam. ‘Ik loop achter je aan.’

Met de kleine, blauwharige demdji wiegend in haar armen loodste Sara me over de donkere trappen naar het platte dak waaraan het Verscholen Huis zijn naam dankte. De tuin daar was aan alle kanten omringd door klim- en hangplanten die het huis aan het nieuwsgierige oog onttrokken en veiligheid boden aan Sara en alle vrouwen die ze onder haar hoede had.

Ik wist al dat er iets mis was voordat we op het dak stonden. Hoewel het laat op de avond was, hing er buiten een vage gloed, rood als bij een hevige zonsopgang. Op dit tijdstip sloeg dat nergens op, zelfs niet in de zomer.

Sara stapte meteen opzij om te zorgen dat ik het goed kon zien. En ik zag het.

De stad Izman werd overkoepeld door vuur.

Golvende vlammen hingen boven mijn hoofd en overal om ons heen, als een immens gewelf dat over de stad geplaatst was. Ik kon nog net de sterren erachter ontwaren, maar het was net alsof je door kromgetrokken glas keek; ze waren wazig en obscuur. In het westen zag ik het vuur omlaag buigen naar de stadsmuur en in het noorden naar de zee. Uit het niets schoot me een herinnering van vroeger te binnen, aan mijn moeder die snel een glas ondersteboven op een torretje zette dat over de keukentafel rende. Ik had nieuwsgierig toegekeken hoe het beestje als een dolle omhoogklom langs de binnenkant van het glas. Het kon geen kant op. Nu ik naar die brandende koepel boven ons staarde, begreep ik goed hoe dat beestje uit Stofoord zich gevoeld moest hebben.

‘Het is magie,’ zei Sara, die door de schittering van de vlammen grimmig omhoogtuurde naar de sterren.

‘Nee.’ Er was een tijd dat ik dat misschien ook gedacht zou hebben. Maar ik herkende het, dit te felle, flakkerende, niet volledig natuurlijke vuur. Dat had ik ook zien oplaaien in de keldergewelven onder het paleis toen de djinn Fereshteh in de machine van de sultan was vermoord. Het was hetzelfde gestolen vuur waarmee de Abdals waren aangestoken die op

dit moment door de straten patrouilleerden vanwege de avondklok. 'Het is een uitvinderstruc.' Een of andere nieuwe creatie van Leyla, de uitvindersondokter van de sultan, bedoeld om ons hier gevangen te houden. Maar hoewel het nieuw was, had het gek genoeg toch iets bekends.

En zie daar, een enorme muur van vlammen omsloot de berg en hield haar daar voor de eeuwigheid gevangen.

Die tekst uit de gebedsboeken stond me opeens helder voor de geest. In Stofoord waren de heilige geschriften er de eerste zestien jaar van mijn leven goed ingestampt. Ik kende het verhaal van Ashra's Muur net zo goed als alle anderen, de geweldige vuurbarrière die de Wereldverwoester aan het eind van de Eerste Oorlog gevangen hield.

Onsterfelijke wezens doden. Ideeën uit de gebedsboeken weer tot leven wekken. De sultan speelde nu echt voor god. Alleen was dit niet om ons te beschermen tegen een of ander groot kwaad. En dit had in de verste verte niets met religie te maken.

Wij werden hier gevangengehouden dóór het grote kwaad.

Jin was de enige die ik wakker maakte. Het kostte me alleen langer dan me lief was voordat ik hem eindelijk vond in een van de vele kamers van het huis. Hij was volledig gekleed in slaap gevallen op een onopgemaakt bed en had zijn arm over zijn ogen gelegd tegen het licht. Ik hoefde hem niet eens wakker te schudden; zodra mijn hand zijn schouder raakte, schoten zijn ogen open en klemde hij zijn hand pijnlijk om mijn pols. Hij herkende me net op tijd om die niet te breken.

Hij vloekte in het Xichaans, liet me snel los en kwam over-eind. Ook hij streed tegen zijn vermoeidheid. 'Je maakte me aan het schrikken, Bandiet.'

'Ga me nou niet vertellen dat dit de eerste keer is dat je in het holst van de nacht wakker wordt gemaakt door een meisje.' Mijn grapje klonk gespannen. Met de hand die hij net had los-

gelaten, streek ik een pluk donker haar uit zijn gezicht, zodat ik hem goed kon zien. Hij moest zijn haar nodig laten knippen. Maar het was lang geleden dat we over genoeg tijd beschikten om frivole dingen te doen. Niet meer sinds we uit ons kamp in de woestijn waren verdreven.

Jin pakte mijn hand weer, maar nu wat zachtaardiger, en heel even was daar een zweem van zijn oude glimlach die duidde op problemen die een stuk eenvoudiger waren dan die waar we nu mee te maken hadden. Maar voordat hij de gedachten die bij die lach hoorden onder woorden kon brengen, drong het tot hem door wat ik gezegd had. 'Het holst van de nacht? Dat kan niet!' Hij wierp een blik op het licht dat door het raam naar binnen lekte.

Het korte moment dat ik de echte wereld buiten kon houden, was voorbij.

Ik vertelde hem wat Sara me had laten zien. Daarna wachtten we gespannen tot het écht licht werd. Stukje bij beetje werd de rest van het huis wakker. Bij het zien van de brandende koepel maakte hetzelfde onrustige gevoel zich van eenieder meester. Ze keken me allemaal vragend aan – Hoe komt dat daar? Kunnen we erdoorheen? Is het bedoeld om ons tegen te houden? – maar ik had geen antwoorden.

Eindelijk lekte de eerste vonk van de dageraad door de sluier van vuur. Dat betekende dat het uitgaansverbod niet langer van kracht was. Eindelijk konden Jin en ik in actie komen.

Het wemelde op straat al van de mensen, mannen en vrouwen die verdwaasd hun huis uit kwamen met hun blik gericht op de hemel van vuur boven ons. Op hun lippen zag ik dezelfde vragen die de rebellen mij hadden gesteld. Jin en ik schoten zo snel als we konden langs hen heen zonder argwaan te wekken. We keken allebei ingespannen naar het kompas in Jins hand. Het kompas dat gekoppeld was aan dat van Ahmed. Onze Rebellenprins had zijn kompas bij zich gehad toen hij gevangen werd genomen.

‘Hij heeft het nog,’ zei ik hardop om daar zeker van te zijn, terwijl we ons door de smalle straten van de stad haastten. Ik merkte dat ik oppervlakkiger ging ademen naarmate we dichterbij het paleis kwamen. Daar waren de gevangenen gisteren naartoe gebracht, vóór de executie van Imin. In de bredere, chiquere straten rond het paleis zwaaide de kompasnaald echter niet naar de muren van de sultan, maar bleef naar het zuiden wijzen.

We passeerden het paleis en bij elke stap die we er verder vandaan zetten, kreeg ik het benauwder. We vermoedden dat onze rebellen werden vastgehouden binnen de paleismuren. Sterker nog, daar hadden we op gerekend. Nu kon ik me alleen nog vastklampen aan de vage hoop dat ze in ieder geval in de stad waren. Dat Jins kompas zijn wederhelft zou opsporen voordat we bij de stadsmuur kwamen.

Maar dat gebeurde niet.

De hemel boven de vuurkoepel was van roze naar goud verkleurd toen we de zuidelijke poort bereikten. De Zamanpoort, genoemd naar de eerste sultan van Miraji. Vlak daarachter verrees de muur van vuur. Van dichtbij zag die er een stuk indrukwekkender uit. Het vuur leek kwaadaardig te knappen en knetteren. Nu en dan sprongen er vonken af, alsof het dorstte naar verwoesting. Alsof het alles zou verzwelgen wat erdoorheen durfde te gaan.

En het kompas in Jins hand wees recht die kant op.

Ze waren dus buiten de stad. De sultan had de gevangenen de stad uit gestuurd en een muur om ons opgetrokken. Wij zaten hier vast, terwijl zij daarbuiten waren, ergens naartoe waren gebracht om ongetwijfeld de rest van hun leven zonder proces gevangengehouden te worden – dat was wat onze sultan onder ‘clementie’ verstond.

Vanaf de plek waar we stonden, voelden we de hitte van de muur af stralen. Jin raapte een steen van de grond en gooide die een paar keer omhoog vanuit zijn hand. Hij leek wel een

jochie dat kattenkwaad uit ging halen. Toen gooide hij de steen naar de muur. Die kaatste niet naar ons terug, zoals dat bij een echte muur zou gebeuren. Maar hij ging er ook niet doorheen, wat je zou verwachten bij een normaal vuur. Zodra de steen het vuur raakte, ontvlamde hij en verbrandde in een fractie van een seconde tot as.

Wij zouden zelfs nog sneller verbranden als we probeerden erdoorheen te komen.

Mijn eerste gedachte was dat de sultan ons bij de gevangenen weg probeerde te houden. Dat hij wilde voorkomen dat ik vluchtte, zodat hij me weer in zijn klauwen kon krijgen om me terug te slepen naar het paleis. Maar twijfel zat die gedachte dicht op de hielen. Jin bracht die als eerste onder woorden.

‘Het slaat nergens op.’ Hij streek een hand door zijn haar, waardoor zijn sjiema losschoot. Ik keek snel om me heen om er zeker van te zijn dat we niet afgeluisterd werden. ‘Niet als hij denkt dat Ahmed dood is. Dit alles... Dit heeft niets met ons te maken.’

Dat klopte. De sultan verkeerde in de veronderstelling dat wij verslagen waren. Het was helemaal niet nodig om zoiets grootschaligs tegen ons op te zetten. ‘Waar denk je dan dat het voor is?’

We kregen ons antwoord nog voor de zon onderging. We hadden de hele dag vol spanning gewacht op nieuws uit het paleis. Op wat de sultan tegen zijn volk zou zeggen over waar we allemaal mee wakker waren geworden.

Izz en Maz hadden de hele dag in de gedaanten van leeuwen boven het paleis gecirkeld en waren om beurten teruggekomen om verslag te doen van het komen en gaan daar. Er was alleen niet veel te melden. Althans, tot vlak voor zonsondergang.

Izz en Maz keerden samen terug, twee zandkleurige vogels die elkaar kruisten in de lucht voordat ze landden op het dak en weer jongens werden.

'Soldaten.' Izz sprak als eerste en probeerde op adem te komen. 'Uit het westen.'

'Met blauwe en goudkleurige vaandels,' voegde Maz er hijgend aan toe.

Mijn hart stond stil. De Gallanen. De Gallanen marcheerden naar de stad. De maar al te bekende bezetters van de woestijn. Die kwamen ons land natuurlijk voor eens en voor altijd inpikken. Die muur was voor hen bedoeld – niet om ons binnen te houden, maar om hen buiten te houden.

De stad werd beschermd. Maar wij zaten in de val.

2

De doodloze sultima

Er was eens een belegerde woestijn en een sultan zonder erfgenaam – althans, zonder zoon die hij geschikt achtte om die te verdedigen.

De woestijn had vele vijanden. Ze kwamen uit het oosten en het westen en het noorden om de woestijnsteden te bezetten, de inwoners ervan tot slaven te maken en hun wapens te stelen om andere oorlogen in verre buitenlanden te voeren.

De sultan zag dat zijn woestijn van vele kanten belegerd werd en dat zijn eigen strijdkrachten in de minderheid waren. En dus ontbood hij de koningen, koninginnen en prinses van zijn vijanden in zijn paleis.

Hij noemde het een wapenstilstand.

Zijn vijanden zagen het als overgave.

Het was het een noch het ander. In werkelijkheid was het een valstrik.

De sultan zette soldaten gemaakt van metaal en magie op tegen zijn vijanden en reduceerde hun leiders tot stof.

Veel vijanden van de sultan trokken zich terug, maar het grote rijk dat zich in het noorden uitstreckte, besloot de oorlogsverklaring van de sultan te beantwoorden. Dat was razend over het afslachten van zijn koning en soldaten. En dus gaf de jonge

impulsieve prins, die al snel zijn vaders plek zou innemen, zijn strijdkrachten opdracht om naar de grootse woestijnstad te marcheren en die te vernietigen.

De sultan hoorde van de naderende dreiging. Hij had genoeg zoons die hij ten strijde had kunnen laten trekken tegen de vijand, maar hij vond niet een van hen geschikt. Zijn eerstgeborene was vermoord door de Rebellenprins, die werd verteerd door jaloezie en zelf de troon wilde bestijgen. Althans, dat werd door sommigen beweerd.

Er waren ook mensen die zeiden dat de Rebellenprins geen verrader was, maar juist een held. En die mannen en vrouwen verkondigden luidkeels dat de Rebellenprins, zijn ware teruggekeerde erfgenaam, de woestijn behoorde te verdedigen, en niet een van de sultans zoons die waren opgegroeid in het paleis.

Maar op het moment dat het vijandelijke leger naderde, werd de Rebellenprins gevangengenomen. En de burgers die hem gevraagd hadden hen te redden, konden hem niet redden toen hij op het schavot werd gezet. Want de mensen van de woestijn wisten dat het er niet toe deed of hij een rebel of een verrader of een held was; uiteindelijk waren alle mensen sterfelijk.

Maar toch zouden sommigen die de bijl zagen vallen zweren dat hij meer leek te zijn dan louter een sterveling, dat ze met eigen ogen hadden gezien dat zijn ziel zijn lichaam in de vorm van een groots licht verliet dat transformeerde tot een schild van vuur rondom hun stad. Ze fluisterden dat de Rebellenprins hun verzoek om hulp zelfs in de dood had ingewilligd. Net zoals Ashra de Gezegende duizenden jaren geleden de noodkreet van de woestijn had beantwoord.

En ja, hoor, toen het vijandelijke leger arriveerde, trof dat een enorme vuurbarrière aan die de woestijnstad beschermde; ze konden niet aanvallen. De mensen van de woestijn loofden de Rebellenprins voor zijn bescherming. De vijandelijke strijdmacht kon niets anders doen dan de stad omsingelen en

wachten tot de muur van vuur zou vallen of de sultan een strijder zou sturen – een prins en troonopvolger – om zijn leger aan te voeren.

Op de eerste dag van de belegering kwam de oudste nog levende zoon van de sultan, een geweldig zwaardvechter, bij zijn vader om te vragen of hij hem de eer zou mogen bewijzen hun strijdkrachten aan te voeren in de strijd tegen het leger bij hun poorten. Maar de sultan weigerde dat. Hij wist niet of deze zoon die eer waard was.

Op de tweede dag kwam de op een na oudste zoon van de sultan, een geweldig boogschieder, bij hem om te vragen of hij hem de eer zou mogen bewijzen de mannen voor te gaan in het bestoken van de vijand met een regen van pijlen. Maar weer weigerde de sultan; hij twijfelde ook of deze zoon die eer waard was.

Op de derde dag verscheen de derde zoon voor de sultan. En ook hij kreeg nul op het rekest.

Dagen verstreken, vervolgens weken, zonder dat er een erfgenaam werd aangewezen om het op te nemen tegen de vijand. De mensen in de stad werden ongedurig.

Uiteindelijk verklaarde de sultan dat er een nieuwe troonopvolger gekozen zou worden middels een opvolgingsstrijd, zoals dat al in de tijd van de eerste sultan geschiedde in de woestijn.

Het volk stroomde samen bij het paleis om daar getuige van te zijn, mensen verdrongen zich rond de trappen om een glimp op te vangen van alle mannen die stuk voor stuk hun nieuwe vorst konden worden. De sultan verscheen voor zijn onderdanen en vertelde hun dat hoewel hij nog steeds in de rouw was vanwege de dood van zijn eerstgeborene, hij nu inzag dat er een nieuwe erfgenaam gekozen moest worden ten gunste van zijn land en zijn volk. De sultan was echter amper begonnen aan zijn toespraak toen de toeschouwers een andere stem hoorden roepen.

‘Hij liegt!’

Het was de stem van een vrouw. Ze schreeuwde niet, ze fluisterde. Toch konden ze haar duidelijk verstaan, alsof ze het in hun oor had gefluisterd. Of via hun eigen hoofd had gesproken.

De verzamelde burgers keken verbaasd rond, op zoek naar de vrouw die het lef had hun verheven vorst zo toe te spreken. En toen zagen ze iets wat bijna niet te geloven was. De vrouw die had gesproken bevond zich niet in hun gelederen, maar stond vóór hen, en ze hield haar verwonde hoofd in haar handen, dicht tegen haar hart. Op de plek waar haar hoofd had moeten zitten, eindigde haar hals in een bloederige stomp.

Degenen die haar herkenden, gaven het door aan de mensen die dat niet deden en al snel wisten alle toeschouwers dat het de gezegende sultima was die voor hen stond. De verraderlijke echtgenote van hun nu dode troonopvolger, die in opdracht van haar man was onthoofd.

Opgestaan uit de dood.

Hoewel haar lippen niet bewogen, hoorden ze haar allemaal praten.

‘Hij liegt,’ zei ze nogmaals. Haar haren wapperden over haar vingers terwijl ze beschuldigend naar de menigte staarde. ‘En liegen is een zonde.’

Ze had dat nog niet gezegd of de hemel betrok. En toen het volk van Izman omhoogkeek, was er een enorme zandstorm over de stad neergedaald die de zon verborg en het paleis in schaduwen hulde, hoewel de gezegende sultima nog feller begon te gloeien. De mensen doken ineens onder deze toornige storm die het dode meisje boven hun hoofden had gebracht. Die kon als een hakbijl neervallen en hen recht onder haar ogen doden, net zoals zij gestorven was onder die van hen. Ze vielen op hun knieën, smeekten om genade, hoewel ze niet wisten bij wie ze dat deden, bij God of het dode meisje.

Maar de dode sultima was niet geïnteresseerd in genade. Alleen in de waarheid.

‘De Rebellenprins heeft de troonopvolger niet gedood.’ Haar

stem was zelfs verstaanbaar boven de aanwakkerende wind die het zand boven hun hoofden vasthield. 'Het was zijn eigen vader.' De bebloede hand van de sultima schoot naar voren en wees naar de sultan, die hoog boven zijn volk op het balkon stond. Haar hoofd viel uit haar handen en rolde over de grond, waardoor de ogen woedend naar hem omhoogstaarden. Haar stem haperde echter geen moment. 'Hij doodde zijn zoon in koelen bloede, net als hij dat bij zijn broers en zijn vader had gedaan. En nu staat hij voor u en veinst in de rouw te zijn, terwijl hij voorbereidingen treft om nog meer zoons de dood in te jagen door ze af te sturen op de indringers die hij zelf over deze stad heeft afgeroepen.'

De burgers van Izman, die op hun knieën voor deze wonderbaarlijke verschijning zaten, geloofden haar. Want waarom zou een dode liegen?

Toen tilde de sultima haar hoofd van de grond en draaide dat met de priemende ogen naar de prinsen achter haar. Een van hen viel op zijn knieën. Een andere spande zijn boog en schoot een pijl naar haar reeds bloederige borstkas. De pijl vloog recht door de overleden sultima heen, alsof ze van water was, en boorde zich in de grond achter haar.

De sultima keek onaangedaan naar de pijl en wendde zich toen weer tot de prinsen, die haar hulpeloos moesten aanhoren.

'Er zal geen nieuwe troonopvolger worden gekozen uit dit stelletje waardeloze prinsen. De ware troonopvolger is al gekozen en ik ben hier gekomen om u te waarschuwen.'

Later zouden mensen die zich in de menigte hadden bevonden vertellen dat ze haar hoofd in haar handen wiegde alsof dat het kind was dat haar te vroeg was afgenomen, het kind dat niet van haar echtgenoot was maar, zoals sommigen beweerden, van een djinn. Logisch dat zij de moeder van een van hun kinderen als hun boodschapper hadden gestuurd.

'De Rebellenprins is de ware troonopvolger. Hij moet Miraji

besturen, want anders zal er nooit meer een sultan heersen. Ons land zal ten prooi vallen aan oorlog, plundering en de legers die nu bij onze poorten staan. Het zal verdeeld zijn en leegbloeden. Deze sultan kan slechts dood en verderf zaaien. Alleen de ware erfgenaam van Miraji kan vrede en voorspoed brengen.'

Toen steeg er een groot gejuich op uit de menigte, hoewel iedereen hoorde wat ze vervolgens zei.

'De Rebellenprins zal weer opstaan.

Hij zal een nieuwe dageraad brengen. Een nieuwe woestijn.'